

Szegedi Egyetem

II. évfolyam 4. szám

A SZEGEDI FELSUÓKTATÁSI INTÉZMÉNYEK LAPJA

1964. február 27.

KÖLCSÖNÖS BIZALOM JEGYÉBEN

KÁDÁR JÁNOS ELVTÁRS TALÁLKOZÁSA CSONGRÁD MEGYE ÉRTELMSÉGÉVEL

Mindenütt a dolgozók szeretete, elismerése fogadta Kádár János elvtársat, az MSZMP Központi Bizottsága első titkárát, a Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány elnökét, bármerre járt négy napos Csongrád megyei tartózkodása során. S a találkozások maradandó élményként rögzültek a vendéglátók, a megye lakossága lelkében. Az a frázisalan közvetlenség, az a nyílt őszinteség, ahogyan Kádár János az országépítő munka problémáiról, gondjairól beszélt példamutató lehet minden helyi vezető számára is.

Ennek a közvetlenségnek, ennek a baráti közelségnek a légköre jellemezte azt a találkozót is, melyen a Tisza Szálló konfertertermében a megyei pártbizottság és a Hazafiás Népfőiskola megyei elnöksége meghívására Csongrád megye értelmiségének mintegy 200 párttag és pártönkívüli képviselője vett részt. Ott voltak egyetemiek és a főiskola vezető professorai, Szeged tudományos és kulturális életének vezető személyiségei.

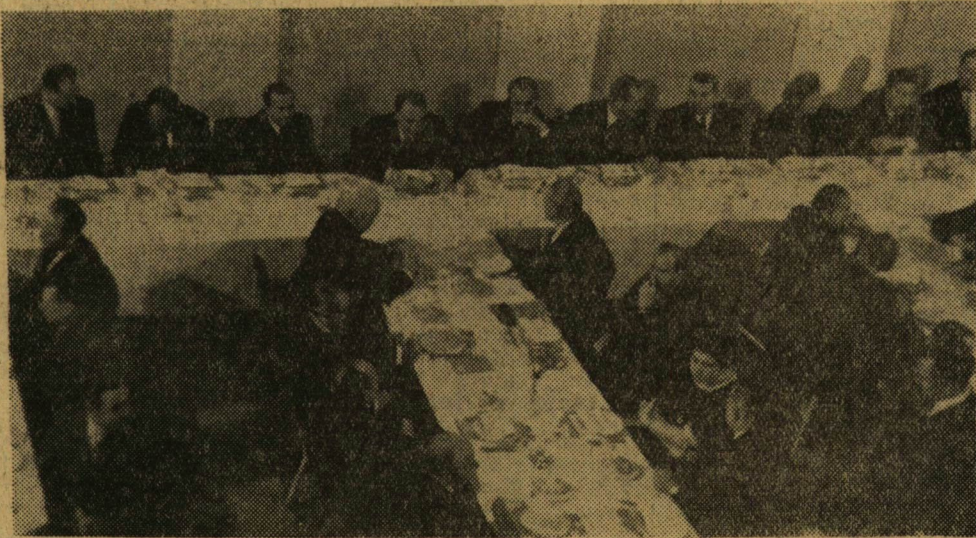
A vendéglátók nevében Győri Imre, a megyei pártbizottság első titkára köszöntötte a társaságot, amelynek elnöke Kádár elvtársat, akinek a megjelentek tapsal üdvözölték.

Később felsőoktatási intézményeink tudósai, tanárai nevében dr. Budó Ágoston akadémikus, egyetemi tanár mondott pohárköszöntőt. Rövid beszédében hangsúlyozta, hogy Szeged tudósai valamennyien részt vállaltak az építés feladataiból s örömeikre szolgál annak látása, hogy a kormány és a párt mily gondtal, felelősséggel munkálkodik a szocialista jövő érdekében. Tudósaink többsége — mondta Budó Ágoston — belső meggyőződéséről indíttatva támogatja oktatói és kutatói tevékenységével egyaránt a szocializmus ügyét.

A népgazdaság gyakorlati feladatainak megoldása érdekében végzett munka nehézségeiről szólva Budó Ágoston beszélt a helyi nehézségekről, a műszerellátottság problémáiról, az épületkapacitás elégtelenségéről, megemlítve, hogy ezek a jelen időleges problémái csupán s valamennyi megoldást nyer a távlati fejlesztési tervek megvalósulása során.

Dr. Budó Ágoston pohárköszöntőjére válaszolva Kádár János elvtárs elmondta, hogy bár látogatása a közvetlen termelőmunkára irányult elsősorban, örül annak, hogy a megye értelmiségének legjobbjai, a tudósokkal és gyakorlati szakemberekkel ha csak egy vacsora keretében is, de találkozhattak, s átadta a megjelenteknek a Központi bizottság és a kormány üdvözlését és jókívánásait. Elmondta, hogy a Párt és a Kormány egybehangzó törekvése az, hogy a fejlődésnek egy nyugodt, biztosabb és szolidabb szakaszt valóssítsa meg az országban. Ebben a politikájában épít az ország lakosságának mindazon rétegeire, melyek támogatásukat nem tagadják meg a szocialista jövő ügyétől.

Megemlékezett Kádár elvtárs a Magyar Tudományos Akadémia készülő közgyűléséről, elmondva, annak is

Kádár János elvtárs, az MSZMP Központi Bizottságának első titkára, a Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány elnöke látogatása alkalmából a megye értelmiségének képviselői részvételével vacsorával egybekötött fogadást adott a Tisza szállóban az MSZMP Csongrád megyei Bizottsága. Képünkön a fogadás résztvevőinek egy csoportja.

Egy kis eszmecsere Kádár elvtárs és a József Attila Tudományegyetem professorai között. A képen balról jobbra: Győri Imre, az MSZMP Csongrád megyei Bizottságának első titkára, Abraham Ambrus Kossuth-díjas egyetemi tanár, Kádár János, Török László, a Csongrád megyei Tanács vb. elnöke, Koch Sándor Kossuth-díjas egyetemi tanár és Pullai Árpád, az MSZMP Központi Bizottságának tagja.

a tudósok a teljes önállósága, politikai felelősségadata és felelősségvállalása jegyében kell majd lefolynia. Tudósainknak is meg kell szokniok — mondotta — hogy most már nem vállal helyettük felelősséget senki más sem politikai, sem egyéb kérdésekben.

Befejezésül Csongrád megyei látogatásának tanulságait összegezve arról szölt Kádár elvtárs, hogy ebben a megyében is sokkal jobban él, táplálkozik és ruházódik a lakosság döntő többsége, mint bármikor annak előtte. A vezetésben, a kormányzásban való bizalomnak, a szocializmusban, a jövőben való hitnek ez az alapja. Végezetül biztosította Kádár elvtárs a kormány támogatásáról és bizalmáról a megye tudósait, értelmiségét s jó egészséget kívánt további munkájukhoz.

A szeretet, a barátság közvetlen kapcsolat légköre elkísérte a búcsúzáskor Kádár elvtársat a pályaudvarra s az integető kezek sűrűje az őszinte szeretet meleg szavait küldte a különvont ablakból mosolyogva integető kormányzó felé.

Reméljük, nem sokára ismét láthatjuk Szegeden Kádár elvtársat s akkor bizonyára több időt tölt majd tudományos és kulturális életünk munkái körében is.

Elérkezett a búcsúzás pillanata. Kádár elvtárs mosolyogva néz ki a különvont ablakából: a viszontlátásra! Ismét Szegeden.

A tartalomról:

A tizenkettedik óra

Új oktatók

Testvérnapjaink írák

AZ IFJÚSÁG LAPJA

Az utóbbi időben jónéhány cikkben mérlegre tettük a lapunk eddigi tevékenységét, hogy levonjunk a tanulságokat az eddigi tapasztalatokból. Oktatók és hallgatók mondták el véleményüket, amelyekből a legéletrevalóbbakat közöltük is. Elhangzott az is több esetben, hogy nem érdekli az egyetemi és főiskolai hallgatók többségét ez az újság, mert nem a fiataloké, hanem az oktatóké. Azt szeretnénk: váljon fiataloké, foglalkozzon ezennél többet a hallgatók életével kapcsolatos kérdésekkel. Javasolták, hogy írjunk a nem kollégisták lakás helyzetéről, a menzai sorban állás okairól, a kollégiumokban élők neveléséről, életkörülményéről — erről valóban kell is — a fiatalok erkölcsének pozitív és negatív megnyilvánulásairól, egy szóval mindennapi életük leglényesebb mozzanatairól. Engedjük vitatkozni a különböző álláspontot képviselőket — eddig sem rajtuk múlt, hogy nem akadtak jó felkészültségű vitapartnerek — és az elevenség, az izgalmasság, a figyelem megragadása legyen cikkünk legfőbb erénye. Az elhangzott véleményeket áttekintve megállapítható, hogy legtöbbször csak általánosságban hoztak fel kifogásokat és nem tudták pontosan körvonalazni elképzeléseiket az elkövetkező számokról. Ezért nem árt, ha néhány gondolattal gazdagítjuk az eddigieket a lap helyesebb profiljának kialakítása érdekében azzal a nem titkolt szándékkal, hogy olvasóink kiegészítik mindezt saját elképzeléseikkel még.

Miért nem az ifjúság lapja? — hangzott el a kérdés. Vajon miért? Többek között azért is, mert a két egyetem és a tanárképző főiskola hallgatóinak zöme nem tett és nem tesz semmit, hogy azzá legyen. Tapasztaltuk, hogy az újság előfizetését szervező KISZ-aktivisták »kényszermunkának« tekintették a rájuk bízott egyáltalán nem megterhelő KISZ-munkát. Mások »kibírhatatlan anyagi áldozatnak« mondták a havi egy forintot kitevő előfizetési díjat. Várhatunk-e a közeljövőben csodával határos átalakulást attól a passzív tömegtől, amelyre minden ráfogható, kivéve a fiatalos mozgékonyt, a megfélemlített tettvágyat, és az alkotás szenvedélyét. A megszállott kezdő poétákon kívül — akik többnyire a rímek és ritmusok útvesztőjébe kerültek — nem igen ostromolták mások szerkesztőségünket. Tudósításokkal, vitaindító írásokkal és ügyes riportokkal csak néhányan jöttek rendszeresen. A negyed- és ötödéves bölcsészek, jogászok, főiskolások közül nem akadna több íráskészséggel megáldott hallgató, azokon kívül, akik eddig írogattak? Évfolyam és kari KISZ-titkárok és kultúrfelelősök megtették-e mindent, ami erejükkel tellett volna? Felhasználták-e a lapot saját munkájuk hatékonyabbá tételére? Sorolhatnánk tovább az igennel meg nem válaszolható kérdéseket. De inkább előre tekintünk most és ne visszafelé. Mielőbb ki kell építeni a megfelelő kapcsolatokat — nem papíron! — a felsőoktatási intézmények KISZ szervezetei és a SZEGEDI EGYETEM szerkesztősége között. Anfétek szervezésével, határos lapterjesztési módszerek kidolgozásával minden bizonnyal emelkedne a lap előfizetőinek száma — azaz szélesülne az olvasótábor — és a gyors kézbesítés megszervezésével megfelelő kapcsolatba kerülnénk olvasóközönségünkkel. A precízen kidolgozott szervezés a későbbiekben a KISZ-munka minden területén fellendülést eredményezne azáltal, hogy az egyetem sajtó segítségét élveznék.

Miről írunk és mennyit? — ez is a sokat vitatott kérdések közé tartozik. Vannak, akik szakmai sovínizmusból legszívesebben csak saját munkaterületükről szeretnének írásokat látni. Dehát nem szakbarbárok nevelésére vállalkoztunk, s nem szaklap vagyunk! Elsősorban arról kell írunk — legyen az irodalom, képzőművészet, zene vagy tudomány — aminél általában érdeklődésre számíthatunk. Valamennyi igényt úgy sem lehet kielégíteni. Célunknak tekintjük továbbra is, hogy közelebb vigyük a különböző szakterületen tevékenykedő egyetemi oktatókat egymáshoz, azáltal, hogy beszámolunk röviden eddigi eredményeikről és távolabbi céljaikról. Helyet kell kapnia a tudományos kutatómunka kiemelkedő teljesítményeinek, az oktatás és a nevelés időszerű problémáinak, az egyetemek és főiskolák jelentős eseményeinek mindenkor. Ezek nyilván a hallgatók érdeklődési körébe tartozó területek. Törekszünk arra, hogy a szépirodalom a fiatalok, az egyetem életét tükrözze. Ám egyéb témáknak sem lehet gátat vetni. Jó lenne, ha fiatal egyetemista és főiskolás költőink és íróink nem tartanák megvetendőnek a művészi igénnyel megformált alkotásokon kívül más természetű írásokkal is támogatni a lapot. Nekik kellene motornak lenni! Ötletekkel, javaslatokkal támogatni a szerkesztés munkáját.

Elsősorban az ifjúság lapja akarunk lenni. De nem könnyű ezt megvalósítani. Ne kívánja senki tőlünk, hogy a Magyar Ifjúsággal versenyezzünk, hiszen más-más célt kell szolgálunk. Társegyetemünk lapjait tanulmányozva máris megállapíthatjuk, hogy egy-egy számunk a több éves múlttal rendelkezőkével is állja a versenyt. Reméljük, hogy az elkövetkező hónapokban lépésről lépésre meg is valósulnak azok a kívánások, amelyek olvasóinkkal folytatott beszélgetésünk során elhangzottak.

B. Gy.